

ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านลาน

เรื่อง การควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ประเภท การสีข้าวด้วยเครื่องจักร
พ.ศ. ๒๕๖๒

โดยที่เป็นการสมควรออกข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านลาน ว่าด้วยการควบคุม
กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ประเภท การสีข้าวด้วยเครื่องจักร

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๗๑ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล
พ.ศ. ๒๕๓๗ ประกอบกับมาตรา ๓๒ มาตรา ๕๔ มาตรา ๕๕ มาตรา ๕๘ และมาตรา ๖๓
แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม องค์การบริหารส่วนตำบลบ้านลาน
โดยความเห็นชอบของสภาองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านลานและนายอำเภอบ้านไผ่ จึงตราข้อบัญญัติไว้
ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ข้อบัญญัตินี้เรียกว่า “ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านลาน เรื่อง การควบคุม
กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ประเภท การสีข้าวด้วยเครื่องจักร พ.ศ. ๒๕๖๒”

ข้อ ๒ ข้อบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านลาน ตั้งแต่วันนับถัดจากวันประกาศ
ในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้ยกเลิกบรรดาข้อบังคับ ระเบียบ ประกาศ และคำสั่งอื่นใดที่ได้ตราไว้แล้วในข้อบัญญัตินี้
หรือที่ขัดหรือแย้งกับข้อบัญญัตินี้ ให้ใช้ข้อบัญญัตินี้แทน

ข้อ ๔ ในข้อบัญญัตินี้

“โรงสีข้าว” หมายความว่า อาคาร สถานที่ใช้เครื่องจักรมีกำลังรวมตั้งแต่ห้าแรงม้า
หรือกำลังเทียบเท่าเท่ากับห้าแรงม้าขึ้นไป สำหรับสี ฝัด หรือขัดข้าว ผลิต ประกอบ บรรจุ ปรับปรุง
แปรรูปสภาพ ลำเลียง เก็บรักษา

“เครื่องจักร” หมายความว่า สิ่งประกอบด้วยชิ้นส่วนหลายชิ้น สำหรับใช้ก่อกำเนิดพลังงาน
เปลี่ยนหรือเปลี่ยนสภาพพลังงาน หรือส่งพลังงาน ทั้งนี้ ด้วยกำลังน้ำ ไอน้ำ ลม ก๊าซ ไฟฟ้า
หรือพลังงานอื่นอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างรวมกัน และหมายรวมถึงเรื่องอุปกรณ์ ไฟลิวีลพูลเล
สายพาน เพลา เกียร์ หรือสิ่งอื่นที่ทำงานสนองกัน

“เหตุรำคาญ” หมายความว่า การกระทำใด ๆ ให้เกิดกลิ่น แสง รังสี เสียง ความร้อน สิ่งมีพิษ ความสั่นสะเทือน ฝุ่นละออง เขม่า เถ้า หรือกรณีอื่นใดจนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพแก่ผู้ที่อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียงหรือผู้ที่ต้องประสบเหตุนั้น

“มลพิษ” หมายความว่า ของเสีย วัตถุอันตรายหรือมลสารอื่น ๆ รวมทั้งกากตะกอน หรือสิ่งตกค้างจากสิ่งเหล่านั้นที่ถูกปล่อยทิ้งจากแหล่งกำเนิดมลพิษ ซึ่งก่อให้เกิดผลกระทบต่อคุณภาพสิ่งแวดล้อม และให้หมายความรวมถึง รังสี ความร้อน แสง เสียง กลิ่น ความสั่นสะเทือน หรือเหตุรำคาญอื่น ๆ ที่เกิดหรือถูกปล่อยออกจากแหล่งกำเนิดมลพิษ

“ของเสีย” หมายความว่า มูลฝอย สิ่งปฏิกูล อากาศเสีย มลสารหรือวัตถุอันตรายอื่นใดที่ถูกปล่อยทิ้งหรือมีที่มาจากแหล่งกำเนิดมลพิษ รวมทั้งกาก ตะกอน หรือสิ่งตกค้างจากสิ่งเหล่านั้นที่อยู่ในสภาพของแข็ง ของเหลวหรือก๊าซ

“มูลฝอย” หมายความว่า เศษอาหาร เศษผ้า เศษกระดาษ เศษวัสดุอุปกรณ์ของสินค้า ภาชนะที่ใส่อาหาร ขี้เถ้า มูลสัตว์และซากสัตว์ รวมถึงสิ่งอื่นใดที่เก็บกวาดจากโรงสีข้าวหรือที่อื่น

“สิ่งปฏิกูล” หมายความว่า อุจจาระหรือปัสสาวะและรวมถึงสิ่งอื่นใดซึ่งเป็นสิ่งโสโครก หรือมีกลิ่นเหม็น

“คนงาน” หมายความว่า ผู้ซึ่งทำงานในโรงงาน ทั้งนี้ ไม่รวมถึงผู้ซึ่งทำงานฝ่ายธุรการ

“เจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า นายกองค้การบริหารส่วนตำบลบ้านลาน

“เจ้าพนักงานสาธารณสุข” หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

ข้อ ๕ ให้นายกองค้การบริหารส่วนตำบลบ้านลานรักษาการให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกระเบียบ ประกาศ หรือคำสั่ง เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้

หมวด ๑

บททั่วไป

ข้อ ๖ ให้กิจการประเภทการสีข้าวด้วยเครื่องจักรเป็นกิจการอันเป็นอันตรายต่อสุขภาพที่จะต้องดำเนินการให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดตามข้อบัญญัตินี้ รวมทั้งกฎกระทรวง และประกาศกระทรวงออกตามความในพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

ข้อ ๗ เมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันที่ข้อบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับ ห้ามมิให้ผู้ใดประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๖ ในลักษณะที่เป็นการค้า เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาต

ข้อ ๘ ผู้ประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพที่กำหนดไว้ในข้อ ๖ ทั้งในลักษณะที่เป็นการค้าและไม่เป็นการค้าจะต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์อันเกี่ยวข้องกับสุขลักษณะและมาตรการป้องกันอันตรายต่อสุขภาพในเรื่องต่าง ๆ ที่จะกำหนดในข้อบัญญัตินี้ ดังนี้

- (๑) สถานที่ตั้งและสภาพแวดล้อม
- (๒) การจัดการมลพิษของสถานประกอบการ
- (๓) สุขลักษณะของคณงาน
- (๔) เครื่องจักรอุปกรณ์ในการผลิต
- (๕) การควบคุมความปลอดภัยในการทำงาน
- (๖) การจัดการปัญหาเหตุเดือดร้อนรำคาญ
- (๗) มาตรฐานควบคุมคุณภาพสิ่งแวดล้อม

หมวด ๒

สถานที่ตั้ง ลักษณะอาคาร และสุขาภิบาล

ข้อ ๙ สถานที่ตั้งสภาพแวดล้อมของโรงสีข้าว

(๑) ห้ามตั้งโรงสีข้าวที่ใช้เครื่องจักรในการผลิตไม่เกิน ๕๐ แรงม้า ซึ่งไม่มีหม้อน้ำในบริเวณ ดังต่อไปนี้

๑) บ้านจัดสรรเพื่อการพักอาศัย อาคารชุดพักอาศัย และบ้านแถวเพื่อการพักอาศัย

๒) ภายในระยะ ๑๐๐ เมตร จากเขตติดต่อสาธารณสถาน ได้แก่ โรงเรียนหรือสถาบันการศึกษา วัดวาอาราม หรือศาสนสถานอื่น โบราณสถาน โรงพยาบาล แหล่งคุ้มครองอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ และสถานที่ทำการของหน่วยราชการ ยกเว้นสถานที่ทำการของหน่วยราชการที่ใช้เป็นที่ทำการเพื่อการควบคุม กำกับ ดูแล อำนาจความสะดวกหรือการให้บริการแก่การดำเนินกิจการของโรงงานนั้น ๆ

(๒) ห้ามตั้งโรงสีข้าวที่ใช้เครื่องจักรในการผลิตเกิน ๕๐ แรงม้า หรือโรงสีข้าวทุกขนาดที่มีหม้อไอน้ำในบริเวณ ดังต่อไปนี้

๑) บ้านจัดสรรเพื่อการพักอาศัยอาคารชุดพักอาศัยและบ้านแถวเพื่อการพักอาศัย

๒) ภายในระยะห่าง ๑๐๐ เมตร จากเขตติดต่อสาธารณสถาน ได้แก่ โรงเรียน สถาบันการศึกษา วัดวาอาราม หรือศาสนสถานอื่น โบราณสถาน โรงพยาบาล แหล่งคุ้มครองและอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ และสถานที่ทำการของหน่วยราชการ ยกเว้นสถานที่ทำการของหน่วยราชการที่ใช้เป็นที่ทำการเพื่อการควบคุม กำกับ ดูแล อำนาจความสะดวก หรือการให้บริการแก่การดำเนินกิจการของโรงงานนั้น ๆ

ข้อ ๑๐ สถานประกอบกิจการที่มีอาคารต้องเป็นอาคารที่มีความมั่นคง แข็งแรง และเหมาะสมที่จะประกอบกิจการที่ขออนุญาตได้ตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารและกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง

ทางหนีไฟ บันไดหนีไฟ หรือทางออกฉุกเฉินให้มีลักษณะตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารและกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้ ต้องไม่มีสิ่งกีดขวาง มีแสงสว่างเพียงพอ และมีป้ายหรือเครื่องหมายแสดงชัดเจน โดยทางออกฉุกเฉินต้องมีไฟส่องสว่างฉุกเฉินเมื่อระบบไฟฟ้าปกติขัดข้อง

ข้อ ๑๑ สถานประกอบกิจการที่มีอาคารต้องจัดให้มีระบบการจัดแสงสว่างและการระบายอากาศให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารและกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง

ข้อ ๑๒ สถานประกอบกิจการที่มีอาคารต้องมีห้องน้ำและห้องส้วมตามแบบ และจำนวนที่กำหนดในกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารและกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง และมีการดูแลรักษา ความสะอาดให้อยู่ในสภาพที่ถูกต้องลักษณะเป็นประจำทุกวัน

ข้อ ๑๓ สถานประกอบกิจการต้องมีการเก็บ รวบรวม หรือกำจัดมูลฝอยที่ถูกต้องลักษณะ ดังนี้

(๑) มีภาชนะบรรจุ หรือภาชนะรองรับที่เหมาะสมและเพียงพอกับประเภทและปริมาณของมูลฝอย รวมทั้งมีการทำความสะอาด ภาชนะบรรจุหรือภาชนะรองรับ และบริเวณที่เก็บภาชนะนั้นอยู่เสมอ

(๒) ในกรณีที่มีการกำจัดมูลฝอยเอง ต้องได้รับความเห็นชอบจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น และต้องดำเนินการให้ถูกต้องตามข้อบัญญัตินี้ และกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

(๓) กรณีที่มีมูลฝอยที่ปนเปื้อนสารพิษ หรือวัตถุอันตราย หรือสิ่งอื่นใดที่อาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพหรือมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมจะต้องดำเนินการตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

ข้อ ๑๔ สถานประกอบกิจการต้องดูแลมิให้น้ำท่วมขังบริเวณสถานประกอบกิจการ และจัดให้มีการระบายน้ำหรือการดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่งด้วยวิธีที่เหมาะสม เพื่อไม่ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญ

หรือเป็นอันตรายต่อสุขภาพแก่ประชาชนในบริเวณใกล้เคียงในกรณีที่มีน้ำทิ้งหรือน้ำเสียเกิดขึ้นจากสถานประกอบกิจการซึ่งการดำเนินการของสถานประกอบกิจการดังกล่าวอยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยโรงงานหรือกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ สถานประกอบกิจการต้องดำเนินการตามกฎหมายดังกล่าวกำหนด

ข้อ ๑๕ สถานประกอบกิจการต้องมีการป้องกัน และกำจัดแมลงและสัตว์ที่เป็นพาหะนำโรคให้ถูกต้องตามหลักวิชาการ ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดโดยคำแนะนำของคณะกรรมการและประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ข้อ ๑๖ สถานประกอบกิจการที่มีโรงอาหารหรือห้องครัวที่จัดไว้สำหรับการประกอบอาหาร การปรุงอาหาร หรือการเสิร์ฟอาหารสำหรับผู้ปฏิบัติงาน ต้องดำเนินการให้ถูกต้องตามหลักสุขาภิบาลอาหาร ทั้งนี้ ตามข้อบัญญัตินี้

ข้อ ๑๗ สถานประกอบกิจการต้องจัดวางสิ่งของให้เป็นระเบียบ เรียบร้อย ปลอดภัย เป็นสัดส่วน และดูแลรักษาความสะอาดให้ถูกต้องตามสุขลักษณะและอนามัย เพื่อให้เกิดความปลอดภัย และไม่ก่อให้เกิดเหตุรำคาญ หรือเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

ข้อ ๑๘ สถานประกอบกิจการต้องจัดให้มีน้ำดื่มสะอาดที่มีคุณภาพไม่ต่ำกว่าเกณฑ์คุณภาพน้ำบริโภคของกรมอนามัยสำหรับผู้ปฏิบัติงานอย่างเพียงพอทุกวันรวมทั้งจัดให้มีภาชนะรองรับน้ำดื่มที่สะอาด และปราศจากสิ่งปนเปื้อนที่อาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ และสถานที่ตั้งน้ำดื่มและลักษณะการนำน้ำมาดื่ม ต้องไม่เกิดการปนเปื้อนจากสิ่งสกปรกหรือสิ่งที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ

ข้อ ๑๙ สถานประกอบกิจการต้องจัดให้มีน้ำใช้ที่มีปริมาณและคุณภาพเหมาะสมต่อการประกอบกิจการนั้น ๆ ทั้งนี้ ไม่รวมถึงน้ำที่ใช้ในกระบวนการผลิต หมวด ๒ ความปลอดภัย อาชีวอนามัย และการป้องกันเหตุรำคาญ

ข้อ ๒๐ สถานประกอบกิจการต้องมีมาตรการความปลอดภัยในการทำงานและปฏิบัติ

หมวด ๓

ความปลอดภัย อาชีวอนามัย และการป้องกันเหตุรำคาญ

ข้อ ๒๑ สถานประกอบกิจการต้องมีมาตรการความปลอดภัยในการทำงานและปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง

ข้อ ๒๒ ผู้ใดประกอบกิจการโรงสีจะต้องปฏิบัติตามมาตรการการจัดการมูลฝอยและสิ่งปฏิกูลดังต่อไปนี้

(๑) ต้องรักษาโรงสีข้าวให้สะอาดปราศจากมูลฝอยและสิ่งปฏิกูลอยู่เสมอ และจัดให้มีที่รองรับหรือที่กำจัดมูลฝอยและสิ่งปฏิกูลตามความจำเป็นและเหมาะสม

(๒) ต้องแยกสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วไว้ในที่รองรับต่างหากที่เหมาะสมและมีฝาปิดมิดชิด และต้องจัดให้มีการกำจัดสิ่งดังกล่าวโดยเฉพาะด้วยวิธีการที่ปลอดภัยและไม่ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญ

(๓) ต้องมีสถานที่จัดเก็บหรือกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วให้เหมาะสมและถูกหลักสุขาภิบาล

(๔) ต้องแจ้งรายละเอียดเกี่ยวกับชนิด ปริมาณ ลักษณะ คุณสมบัติและสถานที่เก็บสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วนั้น ๆ พร้อมทั้งวิธีการเก็บ ทำลาย การกำจัดฤทธิ์ ทิ้ง ผึ่ง เคลื่อนย้ายและการขนส่ง

ข้อ ๒๓ ผู้ใดประกอบกิจการโรงสีจะต้องจัดการระบบระบายอากาศเสีย ดังต่อไปนี้

(๑) ห้ามระบายอากาศเสียออกจากโรงสีข้าว เว้นแต่ได้ทำการอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างอากาศที่ระบายออกนั้นไม่มีปริมาณของสารเจือปน

(๒) ต้องจัดให้มีการระบายอากาศที่เหมาะสม เช่น ลักษณะโครงสร้างโรงเรือนมีผนังเปิดโล่งทั้ง ๔ ด้าน และหรือเป็นหลังคาสังกะสี คอนกรีต เป็นต้น

(๓) ติดตั้งระบบควบคุมป้องกันการฟุ้งกระจายของฝุ่นละอองในทุกกระบวนการผลิตที่เกิดฝุ่นละออง

(๔) ใช้อุปกรณ์กำจัดฝุ่นแบบมีประสิทธิภาพสูงตามปริมาณของฝุ่นที่เกิดจากกระบวนการผลิต

ข้อ ๒๔ ผู้ประกอบกิจการต้องจัดให้มีมาตรฐานควบคุมคุณภาพสิ่งแวดล้อมจากสถานประกอบการดังต่อไปนี้

(๑) ต้องทำการกำจัดกลิ่น เสียง ความสั่นสะเทือน ฝุ่นละออง เขม่า แก๊สที่เกิเกิดขึ้นจากโรงสีข้าวมิให้เป็นที่น่าเดือดร้อนหรือเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายแก่สุขภาพของผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง

(๒) ขั้นตอนการผลิตและการเก็บผลิตภัณฑ์ที่ทำให้เกิดกลิ่นและฝุ่นละอองควรทำในระบบปิดภายในโรงสีข้าว

(๓) ทำการควบคุมกลิ่นและฝุ่นละอองจากขั้นตอนการผลิต โดยใช้เครื่องดูดอากาศ และระบบกำจัดหรือบำบัดอากาศก่อนระบายออกสู่ภายนอก

(๔) ต้องดูแลรักษาระบบเก็บเสียง ท่อไอเสีย หม้อพักของเครื่องต้นกำลังให้อยู่ในสภาพเรียบร้อยตลอดเวลา

(๕) ต้องจัดให้มีปล่องที่มีความสูงเพียงพอให้เขม่าควันออกสู่บรรยากาศได้

ข้อ ๒๕ มาตรฐานควบคุมระดับฝุ่นละออง

(๑) ภายในสถานประกอบการ ปริมาณฝุ่นละอองรวม (TSP) เฉลี่ย ๘ ชั่วโมง จะต้องมีค่าไม่เกิน ๑๕.๐ มิลลิกรัมต่อลูกบาศก์เมตร และปริมาณฝุ่นละอองขนาดเล็กกว่า ๑๐ ไมครอน (PM-๑๐) ต้องมีค่าไม่เกิน ๕.๐ มิลลิกรัมต่อลูกบาศก์เมตร

(๒) บรรยากาศโดยทั่วไปของชุมชนปริมาณฝุ่นละอองรวม (TSP) เฉลี่ย ๒๔ ชั่วโมง จะต้องมีค่าไม่เกิน ๐.๓๓ มิลลิกรัมต่อลูกบาศก์เมตร และปริมาณฝุ่นละอองขนาดเล็กกว่า ๑๐ ไมครอน (PM-๑๐) ต้องมีค่าไม่เกิน ๐.๑๒ มิลลิกรัมต่อลูกบาศก์เมตร

หมวด ๖

ใบอนุญาต

ข้อ ๒๖ ห้ามมิให้ผู้ใดดำเนินการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพโดยได้รับประโยชน์ตอบแทน ด้วยการคิดค่าบริการ เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น

ข้อ ๒๗ ผู้ใดประสงค์จะขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ประเภทการสีข้าว ด้วยเครื่องจักรจะต้องยื่นคำขอตามแบบที่กำหนด พร้อมด้วยเอกสาร ดังต่อไปนี้ต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น

(๑) สำเนาบัตรประชาชน/ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ

(๒) สำเนาทะเบียนบ้าน

(๓) ใบอนุญาตก่อสร้างอาคาร/ใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงาน (ถ้ามี)

(๔) แบบแปลนสถานที่อาคารที่จะใช้ในการประกอบกิจการ

(๕) บัญชีรายการเครื่องมือเครื่องใช้และอุปกรณ์ที่จะใช้

ข้อ ๒๘ ผู้ได้รับอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพที่ประสงค์จะขอต่ออายุใบอนุญาต ให้ยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตดังกล่าวตามแบบที่กำหนดการนี้ต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นก่อนวันที่ใบอนุญาตสิ้นอายุ

ข้อ ๒๙ ผู้ได้รับใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ และผู้ขอต่ออายุใบอนุญาต จะต้องชำระค่าธรรมเนียมการออกใบอนุญาต

ข้อ ๓๐ ผู้ได้รับใบอนุญาตรายใดไม่ชำระค่าธรรมเนียมตามกำหนดจะต้องชำระค่าปรับเพิ่มขึ้นอีก ร้อยละยี่สิบของจำนวนค่าธรรมเนียมที่ค้างชำระวันแต่จะได้ออกเลิกการดำเนินกิจการก่อนถึงกำหนด การเสียค่าธรรมเนียมตามข้อบัญญัตินี้

ข้อ ๓๑ ผู้ได้รับใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพจะต้องแสดงใบอนุญาตไว้ในที่ที่เปิดเผยเห็นได้ง่ายที่สถานที่หรืออาคารที่ใช้ประกอบกิจการ

ข้อ ๓๒ ในกรณีที่ใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพสูญหาย หรือถูกทำลาย หรือชำรุดในสาระสำคัญให้ผู้ได้รับใบอนุญาตยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ทราบถึงการสูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุด ใบแทนใบอนุญาตให้มีอายุเท่ากับเวลาที่เหลืออยู่ของใบอนุญาตเดิม

ข้อ ๓๓ ผู้ได้รับใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามข้อบัญญัตินี้ หรือฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ หรือกฎกระทรวง หรือประกาศกระทรวงที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว

เจ้าพนักงานท้องถิ่น หรือเจ้าพนักงานสาธารณสุข หรือผู้ได้รับการแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น มีอำนาจสั่งให้ทำการแก้ไขให้ถูกต้องได้ภายในเวลาที่กำหนด หากไม่ทำการแก้ไขภายในระยะเวลาที่กำหนด เจ้าพนักงานท้องถิ่นโดยคำแนะนำของเจ้าพนักงานสาธารณสุขมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตได้ตามที่เห็นสมควร แต่ต้องไม่เกินคราวละ ๑๕ วัน

ข้อ ๓๔ ผู้ได้รับใบอนุญาตผู้ใดถูกพักใช้ใบอนุญาตมาแล้ว ๒ ครั้ง และมีเหตุที่จะทำให้ถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตได้อีก หรือการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามข้อบัญญัตินี้ หรือบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ หรือกฎกระทรวงหรือประกาศกระทรวงที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวจะทำให้เกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของประชาชน หรือต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่ามีความผิดตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาตได้

ข้อ ๓๕ ผู้ประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ผู้ใดถูกเพิกถอนใบอนุญาตจะยื่นคำขอรับใบอนุญาตดังกล่าวอีกไม่ได้

หมวด ๗

บทกำหนดโทษ

ข้อ ๓๖ ผู้ใดประกอบกิจการรายได้ไม่ปฏิบัติตามหรือฝ่าฝืนข้อบัญญัตินี้ต้องระวางโทษตามบทกำหนดโทษแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

บทเฉพาะกาล

ข้อ ๓๗ ผู้ประกอบการที่ได้ประกอบกิจการมาก่อนข้อบัญญัตินี้ใช้บังคับให้ได้รับการยกเว้นการปฏิบัติตามข้อ ๑๐

ข้อ ๓๘ ให้ผู้ประกอบการก่อนที่ข้อบัญญัตินี้มีผลบังคับใช้ ยื่นคำขอใบอนุญาตพร้อมหลักฐานเอกสารตามข้อ ๒๘ ต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นภายในเวลา ๑๕ วันทำการนับตั้งแต่วันที่ข้อบัญญัตินี้มีผลบังคับใช้

ข้อ ๓๙ กรณีผู้ประกอบการดำเนินกิจการยังไม่เป็นไปตามหมวด ๒ และหมวด ๓ แห่งข้อบัญญัตินี้ ให้ผู้ประกอบการปรับปรุงกิจการให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้ให้แล้วเสร็จภายในเวลาไม่เกิน ๑๒๐ วัน หรือภายในเวลาที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นเห็นสมควรแต่ต้องไม่เกิน ๑๘๐ วัน ทั้งนี้ให้คำนึงถึงความเดือดร้อนรำคาญที่ประชาชนได้รับเป็นสำคัญหากพ้นกำหนดเวลาดังกล่าวแล้วผู้ประกอบการไม่สามารถปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องได้ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นพิจารณาสั่งไม่อนุญาตให้ออกใบอนุญาตพร้อมแจ้งเหตุผลการไม่อนุญาตและสั่งให้ผู้ประกอบการยุติการประกอบกิจการ

ข้อ ๔๐ การที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นพิจารณาสั่งไม่อนุญาตการออกใบอนุญาตไม่เป็นเหตุให้ผู้ประกอบการกิจการรายนั้นไม่มีสิทธิยื่นคำขอใบอนุญาตใหม่ หากภายหลังผู้ประกอบการได้ดำเนินการให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้แล้ว

ข้อ ๔๑ หากบทบัญญัติเฉพาะเรื่องแตกต่างจากข้อบัญญัตินี้ให้บังคับการให้เป็นไปตามบทบัญญัติเฉพาะเรื่องนั้น

ประกาศ ณ วันที่ ๔ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๖๒

เสวก ลารังสิต

นายกองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านลาน